

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓ.) — Η όμορφη Άνναμπέλλα Ίωάννα ντε Πιέν, είνε τρα-
 γικό ερωτευμένη με τον γιό του τρομερού Κοκκινιάκου Μομφραντού, τον
 γάμο του νεναιό Φραγκίσκο. Συγχρόνος όμως τήν αγαπά παράφορα κι' ο
 αδελφός του Φραγκίσκου, Έρρικος, νέος σκληρός και απάνθρωπος. 'Ο Έρ-
 ρίκος βλέποντας πως ή νέα δέν ανταποκρίνεται στον έρωτά του, ή' άλλες τίς
 τρομερές άπειλές του, άποκαλύπτει τό μυστικό της στον πατέρα της, τον
 άρχοντα ντε Πιέν, τον όποιο χωρίζει άπ' τον Κοκκινιάκου άνάσκει μίσος.
 'Ο γρηναίος άρχων γίνεται έξω φρενών και πέφτει σ' ένα καθίσμα μισοπε-
 θαμένος. Είνε μεσανύχτα. Η Άνναμπέλλα βρίσκεται έξω άπό τό σπίτι με
 τον άγαπημένο της, στον όποιο πρόκειται ν' άποκαλύξη ότι είνε άπό τρι-
 μύνη ώπτερα, όταν άκούει άδερφά τους θρήνησο τό πατέρα της. Τρέχει
 κάπως σπίτι της, πέφτει στά πόδια του άρχοντος και τού τά έκμολογείται
 όλα. Σηκώντας του συγγνώμη. 'Ο πατέρας της όμως άνοίγει την πόρτα, τήν
 καταρρίπτει και τή διώχνει. Άδερφα όμως έπεβαίνει ο Φραγκίσκος, ο ό-
 ποιος για νά ικανοποιηθή τον ντε Πιέν, δέχεται νά παντρευτή τήν Άννα-
 μπέλλα τήν ίδια νύχτα. Τρέχον στο ναυ, γίνεται ο γάμος, με τήν ίδια στυγ-
 ρή ο άρχων ντε Πιέν παύει. Τήν ίδια στή νύχτα φτάνει στον πύργο του
 ο Κοκκινιάκος και διατάζει τον Φραγκίσκο νά φύγη άμέσως για τον πό-
 λεμο. 'Ο Φραγκίσκος γίνεται άνω κάτω. Ν' άφήση τήν Άνναμπέλλα τήν
 ίδια νύχτα τού γάμου τους και νά φύγη; Μα ο Κοκκινιάκος είν' άνέν-
 δοςτος, τρέποντας στό όργη και άπειλούς ή Φραγκίσκος παίρνει ήθελωτάς
 τον αδελφό του Έρρικο και τού άνοίγει τήν καρδιά του. 'Ο Έρρικός προ-
 σποιείται ότι τού σκοτώνει....

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Σέφρον, Έρρικος, συνέλαξε ο Φραγκίσκος με φωνή παγωμένη,
 σέφρον, αδελφέ μου, τήν τρομερή θεά της αγαπημένης μου Άννα-
 μπέλλας. 'Ο πατέρας της νερόσι, άπό τό σπίτι της τή διώχνει ο πα-
 τέρας μας, τήν αφήνον στής δρόμους. Είνε τρομερό, τρομερό!...

— Πρέπει να δεχθής, αδελφέ μου, τήν έν-
 τολή που θά σου άναθεώσω... Θά σου έπι-
 πιστευθώ τήν Άνναμπέλλα. Πές μου...
 Λέξωσα; Λέξωσα νά έναγκαλιώσης έπί της
 γυναικός που αγατώ και που φέρει τ' ό-
 νομά μου, όσον καιρό θά ζήσω;

— 'Ο Έρρικος κοκκινίσε. Λίσταξε ν' ά-
 παντήση.

— Λέξωσα, αδελφέ μου; Ξανάσε ο
 Φραγκίσκος. 'Ορκίξωσα ότι θά προστα-
 τέψω τήν Άνναμπέλλα όσον καιρό θά
 ζήσω;

— Ναι, τό όρκίζωμαι... είνε τέλος
 ο Έρρικος με φωνή άπότομη.

— 'Ορκίξωσα ότι θά τήν έπιστρατι-
 ώσω άπέναντι των έχθρών της, κι' ότι
 θά τήν βρω όταν γρησίον στο σπίτι του
 πατέρα της; Μοί τό όρκίξωσα;

— Το όρκίζωμαι...

— 'Ορκίξωσα, ότι άν σκοτωθώ, θά
 τής τό μυστικό μου στον πατέρα μας κι'
 ότι θα δώσης στην Άνναμπέλλα τό με-
 ριότό μου άπ' τήν κληρονομιά μας; Το
 όρκίξωσα; ;...

— Το όρκίζωμαι...

Κατασπαραγμένος ο Φραγκίσκος άγ-
 γάλασε τον Έρρικο και τού είνε δακρυ-
 ζόντας

— Σ' έχωμιστώ, σ' έχωμιστώ, ά-
 δελφέ μου, τώρα πιά φεύγω ήρωας...
 Μην ξεχνάς, Έρρικο, ότι μου όρκίστη-
 κες...

Πήδησε ύστερα σ' άλλο τό, κούττασε για τελευταία φορά μα-
 ναλά, προς τό σπίτι της Άνναμπέλλας, και ηρθόσε αγά, πονετικά :—
 Χαίρε, αγατή μου, χαίρε, γλυκεριά μου Άνναμπέλλα!...

Γήρσε έπειτα προς τούς έπιστάς που τον περιέμεναν έβριτοι και
 φώναξε :

— Έμπρός!... Μέχρι θανάτου!...

— Μέχρι θανάτου!... θνοντοφόνισμα κι' έκείνοι κι' άμέσως στη-
 θυνόσαν τ' άλλά τους και χάθηκαν καλλάζοντας μέσα στο σκοτάδι...
 Πήγαιναν νά είσωπον τήν Γαλλία. Πήγαιναν νά πεθάνουν!...

Ο ΕΠΙΓΡΑΦΟΣ

Μέσα στη μεγάλη άθωσια του σπιτιού του ντε Πιέν, βρίσκεται
 ξεκλιμένος ο νερόσι του πατέρα της Άνναμπέλλας, με τή νεγλίη
 του στολή και τό ξέικο του γυμνο πάνω στο στήθος του.

Πάει να γλυκοχαρώση.

Χλωμή άπ' τήν αγρόπνια και τίς λαχτάρες της νύχτας αυτής, ή
 Άνναμπέλλα κλαίει άπαρηγόρητα...

— Πατέρα μου, φιδιώσει, σεβαστέ μου πατέρα, συγχώρησε με!...
 Έγνα ατία να πεθάνω, πατέρα μου!... Μά τον αγατώ τόσο τον
 Φραγκίσκο μου!... Κ' έπειτα, πατέρα, συμβάνει και κάτι άλλο... 'Ο
 αγαπημένος μου είνε πού πατέρας. Είμαι μητέρα!... Το γλυκό αυτό

μυστικό δέν πρόττα να τό πώ στο Φραγκίσκο μου. Μά θα τού τό
 πώ σήμερα. Για τό παιδί μου, πατέρα, για τό παιδάκι μου πουζώ στα
 πλάγια μου, τά θύσασα όλα. Συγχώρησε με λοιπόν, πατέρα μου!...
 Άν ήξερες πόσο αγατώ τον Φραγκίσκο μου!... Μά... νά... νά... νά... νά...
 γέχεται!...

Καλασιμός άλλόμον άκούστηκε άπ' έξω.

Η Άνναμπέλλα σφρόθηκε κι' έτρεξε στην πόρτα ν' άνοιξη τήν
 άγκαλιά. Μά Έξωρα ένα παγερό όίγος διάτρεξε τό σώμα της.

Δέν ήταν ο Φραγκίσκος. 'Ο Έρρικος Μομφραντού έστρεξε μπρός
 της.

— 'Ο Έρρικος έποκλήθηκε μπαίνοντας στο νεκρικό θάλαμο και είδε
 στην Άνναμπέλλα :

— Μι συγχώρητε, κυρία, πουζωγια νά σας ένοχλώσω σέ τέτοια
 ώρα και σέ τέτοια θλιβερή περίσταση. Μά όφραίστηκα νά σας άνακο-
 νώσω κάτι και δέν μπορούσα νά είμαι άλλωδης.

Η Άνναμπέλλα έτρεψε...

— 'Ο Φραγκίσκος έφυγε άπόψε! είπε άπότομα ο Έρρικος.

— Έφυγε!... τραβήσε ή Άνναμπέλλα. Έφυγε!...

— Ναι, κυρία, έφυγε. 'Ο πόλεμος με τον Κάρολο 5ο άρχισε
 πιά άπότομα κι' ο Φραγκίσκος ζήτησε άπ' τον Κοκκινιάκου νά φύγη
 αυτός για τήν Τερονάν. Πάει νά συγκαταστή τά στρατεύματα του
 έχθρου με μια φουχτα έπιτοτόν. Πάει νά πεθάνη!... Και τό έκαμε
 αυτό, κυρία, γιατί άναγκάστηκε άπόψε
 νά τελήσε ένα γάμο που θά τον έρχογε
 στη δουλειά του πατέρα μας. Άπο-
 γώσισε λοιπόν ν' αυτοκτονήση!...

Η Άνναμπέλλα είχε γίνει λευκή
 σαν τό χιόνι. Το σκαγόν της έτρεψε.
 Μη μωρώντας νά σταθή πιά στό πό-
 δια της, σωριάστηκε γονατιστή γάτο
 και μια σπαρακτική κραυγή έξερψε άπ'
 τό στήθος της :

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...
 Παιδάκι μου!... Φτωχό μου παιδί,
 τό θά γίνης πιά χωρίς πατέρα!...

— Άρχισε έπειτα νά κλάη άτελεισιμέ-
 να. 'Ο Έρρικος τήν κούττασε με σκλη-
 ρότητα, με άπαρηγόρητα. Έξερζοιότο...

— Έξωρα όμως ή Ίωάννα σφρόθηκε
 όρθη και είπε με σοβαρή κι' άποφασισ-
 τή φωνή :

— Πολύ καλά!... Έφυγε ο Φραγ-
 κίσκος; Θά φύγω κι' έγώ... Θά τον ά-
 ζολοκωθήσω... Είμαι ή σκηνός του και
 πρέπει νά τρέξω κοντά του. Άποψε
 κιάλας φεύγω για τήν Τερονάν.

— 'Ο Έρρικος έτρεξε τά δόντια του.
 Δέν περίμενε τήν άπάντησή αυτή της
 άποφασιστικής Άνναμπέλλας. Προσπά-
 θησε λοιπόν νά τήν έμποδίση. Τής έπε-
 θε τό μέρος ποίθετε νά πάη ήταν
 μαζικά πολύ, γεμάτο άπό τούς στρατιώ-
 τες του έχθρου, γεμάτο κινδύνους...

— Δέν πρέπει για τό κίμετε αυτό,
 κυρία, έπρόσθεσε ο Έρρικος. Θά σας σκοτώσουν. Δέν πρέπει νά φέ-
 γει. Δέν θά φάγετε...

— Και ποιος θά ή' έμποδίση; ρώτησε ή Άνναμπέλλα με φωνή
 γεμάτη άπόφαση.

— Εγώ!... Εγώ!... μούγγρισε ο Έρρικος Μομφραντού και, πριν
 ή Άνναμπέλλα προφάσιε νά προφύλαξη, τήν άπάσε άπότομα και
 τήν έσφιξε στην άγκαλιά του, λέγοντας μέσ' άπ' τά σκαγμένα του
 δόντια :

— Άνναμπέλλα!... Αγάτη μου!... Σ' αγατώ!... Σε λατρεύω!...
 Ένώ έκείνος σ' έχωτέλειψε, σέ πρόσφερε... Έφυγε... Σου φέρθηκε
 πρόσφρακα... Απήσων με, Άνναμπέλλα, γάμογια!... Πεθάνω!...
 Είμαι τρελλός!... Πές μου μια λέξη, ένα νεύμα φτάνει και θά σφρδθ
 σαν σκόλοσ στα πόδια σου,...

Στην άρχή ή Άνναμπέλλα κατελήφθη άπό σκοποδινή. Μά Έξωρικά
 έξερψε άπ' τήν άγκαλιά του άθλιου αυτού και, κούτταζόντάς τον με
 βέβημα σπανθροδόλο, τού φώναξε :

— Άθλιε!... Βγάλε τό κατελλό σου άμέσως!... Άν δέν σεβε-
 σαί έμένα, μια άπροσφάτητη γυναικιά, σεβόσω τουλάχιστον τον νε-
 κρό του πατέρα μου... Φύγε, άθλιε!... Φύγε άμέσως!...

Τά μάτια του Έρρικος σφολογιόστηκαν, ή όψη του σκοτεινάσε. Άνέ-
 θηκε τό αία του στό κεφάλι.

— Με διώχνεις λοιπόν... ούφλιξες. Με περιφρονείς!... Έμεί-

Χλωμή άπ' τήν αγρόπνια και τίς λαχτάρες της νύ-
 χτας ή Άνναμπέλλα, κλαίει άπαρηγόρητα...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιατί δέν έβγαλε τὸ Κάϊρο πολλοὺς συγγραφεῖς. Ὁ κ. Πωγιοζ τοὺς Ἑλλήνας. Ἡ τελευταίη καταγίγας καὶ οἱ ἄνταπεκρταί. Τὸ μέγεθος τοῦ χαλαζίου. Τί εἶπεν ὁ κ. Βενιζέλος. Οἱ Ἑλληνας δρματικὸι συγγραφεῖς. Ὁ βασιλεὺς στὸν πελεμο. Ὁ Γαζερλιάρης καὶ ὁ...

Ὅταν ἦταν στὴν Αἴγυπτο ὁ θίασος τῆς Κυβέλης, ἡ κ. Κυβέλη οὔτησε ἕνα βράδι τὴ συντροφίᾳ τῆς τοῦ θεάτοῦ «Μελιθεντέρες»: — Γιατί τὸ Κάϊρο δέν παρήγαγε τόσοὺς πολλοὺς συγγραφεῖς, ἔσως ἢ Ἀλεξάνδρεια; — Γιατί τὸ κλίμα τοῦ Κάϊρο εἶνε ὑγιεινότερο!... ἀπάντησε ἡ κ. Γεντιοῦ.

Ὁ κ. Πόπ, μιλώντας μὰ φορὰ γὰ τὴ στάσι τὸν Ἑλλήνων ἀπέναντι τὸν γυναικῶν, ἔλεγεν οἱ: — Ἡ ματιεὶς ποὺ οἰχνοῦν οἱ ἄνδρες στὴν Ἑλλάδα πρὸς τίς γυναῖκες, δέν εἶνε ματιεὶς, ἀλλὰ... προηνοῖες κανιθόλων!...

Τώρα μὲ τίς τελευταῖες καιριεὶς συμφορῆς τῆς Ἑλλάδος, τίς βροχεὶς, τίς νεροποντῆς, τίς ἀρροσιεὶς τὸν δημοτικῶν καὶ τὰ χαλάζια ἀσείασε καὶ ἡ φαντασία τὸν ἀνταποκρταῖων τὸν ἐφημεριδῶν. Τῆ μὰ μέρα γράφουσε πὸς τὸ χαλάζι εἶχε μέγεθος ορεσθιοῦ, τὴν ἄλλη μέρα φουνοτοιοῦ, τὴν ἄλλη μέρα χορδιοῦ!...

Ὁ κ. Βενιζέλος λοιπὸν ὅταν ἐπέστοσε ἀπὸ τίς Κινιλάδες στὴν Ἀθήνα, εἶχε πάρει ὅλη τὴ σειρά τὸν ἐφημεριδῶν αὐτῶν καὶ ἐδιάβαζε. Ἰδέοντας δὲ ὅλες αὐτῆς τίς ὑπερβολεὶς, γὰ τὸ μέγεθος τοῦ χαλαζίου, εἶπε:

— Τῆ μὰ ἡμέρα τὸ χαλάζι εἶχε μέγεθος φουνοτοιοῦ, τὴν ἄλλη καιριοῦ, τὴν τρίτη αὐτοῦ, τὴν τετάρτη εἶχε πορτοκαλίου! Ἀφοῦ δὲ δῆτε οἱ δὲ πῶς χαλάζι μέγεθος πεπνοῦ!... Ἀστυχῶς οἱ ἀνταποκρταί βοῖσκοντα προφυλαγμένοι!...

Πόσοι Ἑλληνας προσεβλήθησαν ἀπὸ τὸ μικρόθιο τῆς δραματικῆς συγγραφῆς, κατὰ τὰ τελευταία πενήτα ἔτη; Ἐγνοοῦμε τοὺς ἀσκολιθνήτας μὲ σοβαρὰ ἔργα καὶ ὅχι μὲ ἀπεωροήσεις. Ἰδοὺ λοιπὸν τί λέει ἡ στατιστικὴ:

Ἐνας πρίγκιπ, ἐπτά διπλωμάται, δύο ἀξιωματικοὶ τῆς ἑραφῆς, δεκαεὶα διηγοροί, ἕνας πολιτευτῆς, ἔξ γαιτοροί, δεκαεὶα διηγοροί, ἕνας ἀγιογράφος καὶ ἕνας φωτογράφος, ἕνας σφῆρο, δύο παραγγελιοδοχοί, δύο καιριετοροί, πέντε τραπέζικοι ὑπάλληλοι, πέντε δημοσιοὶ ὑπάλληλοι, ἕνας χορηγιατικῆς, δεκαεὶα ποιηταὶ καὶ εἰκοσι τρεῖς ἠθοποιοί, ἕνδεκα γυναικεὶς, τέσσαρες διαχειρισταὶ καὶ λογισταὶ καὶ ἔξηνατεντε δημοσιογράφοι!...

Ὅταν κατελήφθη ἡ Δοιράνη ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ στρατό, στὸ Βουλγαρικὸ πόλεμο, τὸ Στρατηγεῖο ἐγκατεστάθη ἔξω τῆς πόλεως, κοντὰ στὴ λίμνη. Ὁ στρατὸς ποὺ περνοῦσε ἀπ' τὴ Δοιράνη, στεκόταν μὰ στιγμή στὴν πόλι, ἔτρωγε στὸ πόδι αὐτὰ καὶ τυροί, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, καὶ τραβοῦσε ἔπειτα τὸ δροῦο του.

Μὰ μέρα ἕνας ἐπιλαχίας καθόταν ἔξω ἀπὸ ἕνα παντοπωλεῖο καὶ ἔβαινε τὸ φτωχικὸ τὸν προῦνημα. Ἄμα εἶδε τοὺς στρατιώτες, τοὺς ἔκλισε καὶ θέλησε νὰ τοὺς κερᾶση ἕνα κρᾶσι. Οἱ στρατιώτες ἐδιεσταζαν λίγο.

— Δέν πειράζει, κᾶν ἐπιλοχία, εὐχαριστοῦμε πολὺ! Ἐκείνη τὴ στιγμή μὰ χονδρὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ πίσω τους: — Στάσου, ἐπιλοχία, τοὺς στρατιώτες δὲ τὸν κερᾶσι ἔγωγ.

Γύρισαν τότε οἱ στρατιώτες καὶ ὁ ἐπιλοχίας νὰ δῶν πὸς μίλησε καὶ μείνανε κατάληκτοι. Ὁ διηλῆσας ἦταν ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος γύρισε, μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ἐπιτελείου του, ἀγνώριστος στοὺς δρομῶνς τῆς Δοιράνης.

Ὁ Γαβριηλίδης, ὡς γνωστὸν, ἦταν φοτογράφος. Δέν ἔτρωγε οὔτε φᾶμα, παρὰ ὅμως ὄσπρια, λάχανα καὶ κροῦτα. Μὰ φορὰ ὅμως ἀποφᾶσισε νὰ γίνῃ μαροφάγος.

Ἐτρωγε λοιπὸν ὅλα τὰ φᾶμα, πλὴν τοῦ μπακαλιάρου, γὰ τὸν ὁποῖον ὅμως ἔλεγε, ὅτι δὲ τὸν προτιμοῦσε ἰδιαιτέρως... Ἄν σπῆθαινε νὰ τὸν τρώη!

Ἐπίσης ὁ Γαβριηλίδης μῦσισε πολὺ τοὺς Ἴταλους. Ἐλεγε δὲ ὅτι κᾶθε λαὸς ἔχει καὶ τὴν ὀσῆν του. Οἱ Ἀγγλοὶ μῦρῖζουσε σὺν καουσοῦς. Οἱ Γάλλοι σὺν ἔπισημένο γλῆσσᾳ καὶ οἱ Ἴταλοὶ σὺν... γαλασιμένο μπακαλιάρου!...

— Ἐνας λόγος νὰ τοὺς συχανοῦμαι τοὺς Ἴταλοὺς περισσότερο, ἔλεγε, εἶνε τὸ ὅτι μὲ ἔκαμαν νὰ συχανοῦμαι τὸν μπακαλιάρου, τὸν τόσο πολὺ ἐπιθιμῶ!...

να... Μὰ ἔδο ἔμα στὸ σπίτι μου, ἀκούς, στὸ σπίτι μου!... Τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ παρεχώρησε στὸν πατέρα μου τὸ Παρλαμένο τὸν Παρλαμένο. Δέν εἶνε δικὸ σου... Καὶ μποροῦ νὰ σὲ διώξω!...

Ἀνάστα, ἔλασιμένη ἡ Ἀνναπέλλα, ἔτρεξε καὶ ἄνοιξε ἄμεσοὺς τὸ σεντόνι τοῦ πατέρα της. Τὰ μᾶτια της ἔβρασε ἄμεσοὺς στὴν παραγμῆνη τῆς ἔξοσεως ποῖχε λάθει ὁ ἄρχον ντὲ Πιέν τὴν προηγοῦμένη. Μὰ δέν τόχασε, δέν διάσασε στιγμή!...

— Γοιλάει... Ἰακόβε... Ὀνισαάντι... Πέτρο... φώναζε, κἀλόντας τοὺς ἰσπρότερες της. Ἐλάτε ἄμεσοὺς ὅλοι ἐδὼ καὶ ἀκούστε με: Δέν ἔμα πῆμα στὸ σπίτι μου! Μὲ διώχουν! Ἀκούτε;... Μὲ πετοῦν τὸ δρόμο!...

— Κρεῖ!... τραῖλιο ὁ Ἐρρίκος. Μὰ ἡ Ἀνναπέλλα συνέχισε μὲ τὴ σοβαρὴ καὶ ἐπίσημη φωνὴ της: — Μὲ διώχουν, εἶπα!... Δέν εἶν' ἔτσι, πατέρα μου; Μὰς διώχουν!...

Ἄραξε συγχρόνως τὸ παρεμένο χεῖρ τοῦ νεκροῦ καὶ πρόστάξε: — Ἐμπὸς!... Ἐξω!... Ἀς φῶουμε ἀπ' τὸ σπίτι αὐτὸ τῆς ομορφῆς!... Φουθοῦσε τὸ νεκρὸ τὸ κροῖον σου! Ἐξω!... Ἐξω!... Ὁ Ἐρρίκος παρακολουθοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηρὴ κατὰληκτος. Τὸ φανόταν πὸς ὄνειρεῖται!...

Οἱ ἔσπρητα σῆκωσαν τοῖρα τὸ φέρετρο τοῦ ἄρχοντος ντὲ Πιέν καὶ βγήκαν ἔξω, προηγοῦμένης τῆς Ἀνναπέλλας. Μπρὸς τὸ θέμα αὐτὸ, ὁ Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ εἶχε μείνει ἐμβρόντιος.

Ἐξᾶνα γύρῃσε τὸ πόδι του κάτω μὲ πῆμα, βγήκε ἔξω, πήδησε στ' ἄλογο του καὶ χάρηκε μέσα στὴ νύχτα!...

Ἡ Ἀνναπέλλα, προηγοῦμένη πάντα τῆς θλιθερῆς ποιητῆς ποὺ μετέφερε τὸν νεκρὸ πατέρα της, ἔτρεξε στὸ σπᾶτα τῆς τροφοῦ τῆς καὶ ἔβρασε ὁ ἕνα κρεββάτι μοσεταῖανη! Εἶχε λυρετὸ, τὰ μᾶτια της γυαλοκοποῦσαν, ἀνάσασε βαρῆσι!... Ἡ πιστὴ τῆς τροφῆς τὴν τροποῖθησε ὡς τὸ προῖ, κλαῖοντασ πιρᾶ. Μὰ ὁ πωρετὸς ὅλο καὶ μεγάλωνε. Ἡ Ἀνναπέλλα δέν γνόριζε πᾶ κανένα, παραῖλλαγε, πάθαινε ἔξᾶφεις!... Ἐγινε ἡ κηδεῖα τοῦ πατέρα της, γροῖς νὰ καταλάβῃ τίποτε. Ὁ γαιτροῦς ποὺ τὴν εἶδε, φοβήθηκε. Ἡ φτωχὴ νῆα κινδύνειε σοβαρῶς!...

Ὁ Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ ἔτρεξε τὸ προῖ ὡς τὸ σπᾶτα τῆς τροφοῦ, ζητώντας νὰ μᾶθῃ τί ἀπέγνε. Ὅταν ἔβρασε πὸς ἡ Ἀνναπέλλα κινδύνειε νὰ πεθᾶν, ἀπῆλθεκε βαθεῖα. Γιατί τὴν ἀρῖποσε, τὴν ἀγαποῦσε σὺν ἀλάσιμένο!...

Ὁ Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ ἔτρεξε τὸ προῖ ὡς τὸ σπᾶτα τῆς τροφοῦ, ζητώντας νὰ μᾶθῃ τί ἀπέγνε. Ὅταν ἔβρασε πὸς ἡ Ἀνναπέλλα κινδύνειε νὰ πεθᾶν, ἀπῆλθεκε βαθεῖα. Γιατί τὴν ἀρῖποσε, τὴν ἀγαποῦσε σὺν ἀλάσιμένο!...

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Τέσσερες μῆνες πάλαινε ἡ Ἀνναπέλλα μὲ τὸ θάνατο, Τέσσερες μῆνες ἄγονίας, βαρῶν, ἀπειλοῖας, Ὅλον δὲ αὐτὸ τὸν καιρὸ ὁ Ἐρρίκος Μονιμορανοῦ τρυφῖσε πάντα ἔξω ἀπ' τὸ σπᾶτα τῆς τροφοῦ της, σὺν τρελλῶς. Δέν μπορούσε νὰ ἠσυχᾶση. Ἀγαποῦσε τὴν Ἀνναπέλλα... Τὴν ποθοῦσε... Ὑπέφερε μαρτύρια!...

Στὸ μετᾶξὶ αὐτὸ εἶχαν φτάσει θλιθερῆς πληροφοῖες ἀπ' τὴν Τερωαν. Ὁ ἔχθρος εἶχε καταλάβει τὴν πόλι, ἔπειτα ἀπὸ ἄρχον ἀγῶνα, ποὺ χάρηκε τὸ αἷμα ποτᾶμ! Οἱ διαχίλιοι γενναῖοι μὲ τὸν Φαγαρίσκο Μονιμορανοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, εἶχαν σκοποῦθε ὅλοι. Ἡ πόλις κᾶρκε, γροῖνησε ἐν θεμελίον. Κι ὁ Φαγαρίσκος Μονιμορανοῦ εἶχε χαθεῖ!...

Ἡ πληροφοῖες αὐτῆς εὐχαριστοῦσαν τὸν Ἐρρίκο. Ἦταν βέβαιος πᾶ πὸς ὁ Φαγαρίσκος σκοποῦθηκε. Ἡ Ἀνναπέλλα σινεπὸς δὲ γινόταν δικὴ του!...

Ἐνας χῶνος εἶχε περάσει τοῖρα ἀπὸ τὴ νύχτα τὸν δραματικῶν γεγονότων, ποὺ διηγηθήκαμε παραπάνω.

Ἐνα προῖ ὁ Ἐρρίκος τρεβῖζε, ὅπως πάντα, πρὸς τὸ σπᾶτα τῆς τροφοῦ τῆς Ἀνναπέλλας. Ἐξᾶφνα διέκρινε ἀπὸ μακρὰ τὴν νῆα νὰ κᾶθετα στὴν αὐλὴ τοῦ σπᾶτου. Ἦταν ὀκνη γλομῆ καὶ καταβεβλημένη, μὰ ὑπερῶς ὄραια. Φοροῖσε μαῦρα καὶ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα καιριοῦνο παιδίον. Τὸ παιδί τὸν Φαγαρίσκου, τὴν λατρεμένη κοροῖλι της, τὴν ὁποῖα εἶχε γεννησει ποὺ ἔξ μῆνον.

Ὁ Ἐρρίκος κρῖνῃσε ἀνάμεσα στοὺς θάμνοῦς καὶ κᾶτῃσε τὴν Ἀνναπέλλα μὲ λαχάρα. Ἐνα στανικὸ σῆδῶνο γεννήθηκε στὸ μυαλό του. Τώρα ποὺ ἡ Ἀνναπέλλα εἶνε καλὰ, μπορούσε νὰ τὴν ἀρῖαξῃ διὰ τῆς βίας, νὰ τὴν μεταφέρῃ σ' ἕνα μακρινὸ τὸν πᾶργο καὶ νὰ τὴν ἀπολοῖσῃ, νὰ ὀσῆσῃ πᾶνω τῆς τὸν πωρογῶ τοῦ πόθο. Νᾶ, αὐτὸ θέκανε!... Ἐγχαριστοῦμε γὰ τὴν ἐπιανειοῦ τοῦ αὐτῆ, γύρισε ἄμεσοὺς στὸν πᾶργο. Μόλις ὅμως μπῆκε στὴν αὐλὴ, εἶδε νὰ φτᾶνῃ ἕνας κατακᾶνωτικὸς ἐπιστῆς, πᾶνω σ' ἕνα ἀφρομένο ἄλογο. Ἡ καρδιά του σφῖρῃκε!... Ποῖς ἦταν ὁ ἐπιστῆς αὐτοῦ;... καὶ ἀπὸ ποὺ ὀρῖτανε;... (Ἀκολουθεῖ)

